

TORE DURLING

* 15/4 1886 † 8/8 1958

TORE JACOB DURLING föddes i Forsby i Västergötland den 15. 4. 1886. Som Skaradjäkne lade han grunden till den humanistiska livs-syn, som följde honom livet igenom, även om han i sin dagliga gärning som ingenjör framförallt fick ägna sig åt materiella problem. Efter studentexamen genomgick han Kungl. Tekniska Högskolan, varifrån han utexaminerades som mekanist år 1909.

Sin första anställning fick Tore Durling omedelbart efter examen från KTH på ritkontoret hos AB Bofors men flyttade snart över till gjuteriet hos samma företag, och därmed hade han beträtt det arbetsområde, inom vilket han sedan var verksam under hela sin aktiva tjänstetid. Redan 1917 anställdes han som chef för stålgjuteriet vid Avesta Jernverk, åt vilket han ägnade mer än 35 år tills han avgick med pension år 1952.

Durling tillhörde pionjärerna, som fingo vara med om att införa de rostfria stålen i vårt land, och han lämnade stora och värdefulla bidrag till lösandet av de många speciella gjuteritekniska problem, som äro förknippade med dessa material. Hans gedigna kunskaper på området

kommo icke blott Avesta Jernverk till del utan även Jernkontorets forskningsverksamhet, inom vilken han utförde ett mångårigt, högt uppskattat arbete, som fortsatte långt in i pensionsåldern.

Tore Durling hade en starkt utvecklad, på konservativ grund uppbyggd rättskänsla, som framför allt yttrade sig i ett behov att i samvaron med medmänniskorna alltid säga sin uppriktiga mening. Humorns gåva var honom dock samtidigt rikt beskärd, och även en ibland litet besk sanning uppskattades därför av hans många vänner, när den framsades med Tores alltid vänliga glimt i ögat. Förmågan till sådan uppskattning saknade emellertid en del av hans politiska motståndare, när han i kommunalpolitiken, där han var aktiv under många år, klädde sin oförgripliga mening i ord, som ibland kunde vara litet svårsmälta för den som råkade ut för talarens kritik. Speciellt då han i dessa kretsar stötte på ansvarslös demagogi kunde hans inlägg bli ganska skarpa, och trots att de framfördes i en gemytlig form, förargade de mången självgod radikal samhällsförbättrare. Orsaken till denna förargelse var väl en känsla av andlig underlägsenhet, trots att Tore Durling i sitt uppträdande aldrig hemföll åt intelligenshögfärd.

Bakom Tore Durlings hjärtegoda och glada sinnelag, låg ett djupt religiöst arv, som han väl förvaltade genom hela livet. Hans hjälpsamhet mot släktingar och vänner var stor, och han utövade den alltid som en glad givare, vare sig det gällde materiellt stöd eller andlig och moralisk uppmuntran.

Tore hade mycket lätt för att uttrycka sig och utvecklades med åren till en vältalare, som gärna ställde sig till förfogande i föreningslivet. Bl. a. tillhörde han under ett 30-tal år styrelsen för Södra Dalarnas Tekniska Förening, varav de sista åren som ordförande. Hans verksamhet där rönt stor uppskattning, som tog sig uttryck i att han vid avgången valdes till hedersledamot. I det privata sällskapslivet beredde han vännerna stor glädje med sina alltid kvicka och elegant framförda tal, och han var vid sådana tillfällen en skicklig improvisatör.

När Tore Durling första gången bildade familj hade han nått 40-årsåldern. Han gifte sig 1926 med Gretel Miska, och den långa ungarls-tillvaron utbyttes mot ett lyckligt familjeliv, som snart fördjupades ytterligare genom två söners födelse. Glädjen förbyttes emellertid efter några år i djupaste sorg, när Gretel efter en kortvarig men svår sjukdom 1934 borttrycktes, lämnande Tore ensam med sina två små pojkar.

De år som följde blevo givetvis svåra, men med hjälp av sin i grunden ljusa livssyn kom Tore igenom dem.

Mot slutet av 1930-talet återsåg han en vän från ungdomsåren i födelsebygden och 1940 ingick han sitt andra harmoniska äktenskap med Karin Henneberg, som livet ut stod vid hans sida som en trofast maka och en kärleksfull mor för hans söner.

Redan i början av 40-talet drabbades Tore Durling av ett hjärtlidande, som nedsatte hans fysiska krafter, men sin andliga spänst behöll han till sin bortgång. Vid pensioneringen redde sig Tore tillsammans med sin maka visserligen ett nytt hem i Avesta, men han ägnade mycket intresse och arbete åt makans fädernegård Kvarnegården i Varola, grannsocken till hans födelseförsamling i Västergötland, och där bodde de stora delar av året. Det var på Kvarnegården, som en hjärtattack hastigt ändade hans liv den 8 augusti 1958.

Han tillhörde Sancte Örjens Gille sedan 1935 och deltog särskilt under senare år flitigt i gillestämmorna. Vid sin bortgång innehade han Gillets sjätte länk.

Med Tore Durling bortgick en sällsynt god och glad människa, en kavaljer i ordets vackraste bemärkelse, vars minne alltid kommer att med tacksamhet bevaras av hans många vänner.

Sancte Örjens Gilles Högtidsdag den 23 april 1959.

Sten Sandlund.